

SPERANȚA

August 2018, Anul 5, Nr. 53

Zece motive pentru care nu primim răspuns la rugăciune

Teofil Ciortuz

Copii pentru Cristos

Viorica Jorza

Dumitru Cornilescu

Mărturie

GIGANȚI, URIAȘI ȘI TOTUȘI SMERIȚI - MIHAIL IVANOVICI

Când se surpă temeliile

Mihai Sârbu

DUMNEZEU ÎMI CUNOAȘTE MĂSURA - Biografie

Silvia Tărniceriu

WILLIAM COOPER - File de istorie

ROMÂNIA, DUMNEZEU TE IUBEȘTE - Turneul Speranța 2018

Cu Dumnezeu, cu oamenii lui Dumnezeu, pentru oameni!

Echipa de consilieri spirituali

Gelu Bondor, Biserica Adelaide

Dorel Brândaș, Biserica Harul

Ioan Bușan, Biserica Perth

Teofil Ciortuz, Prima Biserică Baptistă Română

Daniel Cârpean, Biserica Harul

Marin Cucuian, Biserica Maranata

Cornel Ghiță, Biserica Maranata

Daniel P. Nicolici, Biserica Speranța

Echipa editorială

Constantin Oprănescu, Ioan Ciobotă – Radio Vocea

Evangheliei Timișoara, Aneta Oprănescu.

Consultant tehnic, expediere email și facebook:

Adrian Buzgău. Telefon: 0433766376

Pentru detalii, corespondenții

Adrian Buzgău, Biserica Maranata 0433766376

Aurel Coța, Biserica Philadelphia 0419925990

Gheorghe Bedreag, Biserica Maranata 0490345608

Cristina Hanciu, Biserica Speranța

bsperantamelb@gmail.com

Iacob Cerbu, Prima Biserică Baptistă 0425295401

Leon Curelușă, Biserica Betania 0414333225

Lidia Crișan, Biserica Perth 08 93494561

Viorel Sabou, Biserica Adelaide 08 83878393

Sarah Văran, Biserica Harul 0401754759

Costul unui abonament pe un an este de \$40.00 +
cheltuieli de transport.

CONT NOU: Romanian Speranta Association Inc.**National Australia Bank****BSB - 083214****CONT Nr. – 879530941**

Adresa Redacției: 35 Reid Street, Brown Hill, 3350 Vic;
ph. 0423659724, email: sperantaaus@gmail.com

MOTTO:

*Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui
Cristos Isus, care are să judece viii și morții, și pentru
arătarea și împărăția Sa:*

*propovăduiește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și
ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată
blândețea și învățătura.*

*Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să
suferă învățătura sănătoasă, ci îi vor gâdila urechile
să audă lucruri plăcute și își vor da învățători
după pofta lor.*

*Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor
îndrepta spre istorisiri închipuite.*

*Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă
lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba.*

2 Timotei 4:1-5

VĂ DAU PACEA MEA

*„Vă dau pacea Mea... Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se
însălmânte” (Ioan 14:27).*

Pacea pe care o dă Domnul Isus ne oferă siguranța că indiferent
ce se întâmplă știm că este „bine în Isus”. El ne spune: „Vă dau
pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima,
nici să nu se însălmânte”.

Pacea pe care ne-o dă Domnul Isus nu depinde de stări și
împrejurări. Ea vine atunci când știi că ești copilul lui Dumnezeu și
că Tatăl tău ține în mâini universul, te iubește și se gândește
mereu la binele tău. De aceea persoanele care au pierdut totul
vor spune adesea că nu ar da nimic din ceea ce au învățat, chiar
dacă aceasta ar însemna să recâștige tot ce au pierdut.

Joni Erickson Tada a descoperit o pace supranaturală când, în
urma unui accident, a ajuns într-un scaun cu rotile, iar Corrie Ten
Boom a găsit aceeași pace într-un lagăr al morții, nazist.
Misionara Elisabeth Elliot a găsit-o în lucrarea ei cu tribul indian
care i-a masacrat soțul. Ea a scris: „numai în acceptare găsim
pace... nu în renunțare.” E o mare diferență!

Autorul Creath Davis subliniază următoarele: „Renunțarea este
predarea în fața sorții. Acceptarea este predarea în fața lui
Dumnezeu. Renunțarea se așază tăcut într-un univers gol.
Acceptarea se ridică pentru a-L întâmpina pe Dumnezeul care
umple acel univers cu scop și destin”.

Renunțarea spune: „Nu pot”. Acceptarea spune: „Dumnezeu
poate”. Renunțarea paralizează procesul vieții. Acceptarea
eliberează procesul pentru marea creativitate. Renunțarea spune:
„Totul s-a sfârșit pentru mine.” Acceptarea spune: „Acum că am
ajuns aici, ce urmează, Doamne?”. Renunțarea spune: „Ce
pierdere”. Acceptarea spune: „În ce mod răscumpărător vei folosi
acest dezastru, Doamne?” Renunțarea spune: „Sunt singur.”
Acceptarea spune: „Ție îți aparțin, Doamne.”

Sursa: <https://www.misiune.ro>

*Când ai pacea Domnului în inima ta, atunci simți o
revărsare, un belșug de pace și iubire, pe care cauți
să-l dai și altora.*

Iosif Trifa

ZECE MOTIVE PENTRU CARE NU PRIMIM RĂSPUNS LA RUGĂCIUNE

Păstor Teofil Ciortuz

Știu mame care se roagă de ani de zile pentru copiii lor, fie să fie vindecați, fie să fie mântuiți. Râuri de lacrimi au curs din ochii mamelor pentru copiii lor nemântuiți. Știu că „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca nici unul să nu piară ci toți să vină la pocăință”. (2 Petru 3:9). Atunci de ce nu răspunde?

Am o listă cu câteva piedici în calea ascultării rugăciunilor:

1. Ne rugăm cerând ceva neconform voii lui Dumnezeu.

Ioan 16:23-24: „În ziua aceea, nu Mă veți mai întreba de nimic. Adevărat, adevărat, vă spun că, orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da. Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu: cereți, și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină”.

2. Ne rugăm cerând cu gând rău, egoist, păcătos.

Iacov 4:2-3: „Voi poftiți, și nu aveți; ucideți, pizmuți, și nu izbutiți să căpătați; vă certați, și vă luptați; și nu aveți, pentru că nu cereți. Sau cereți și nu căpătați, pentru că cereți rău, cu gând să risipiți în plăcerile voastre”.

3. Ne rugăm indicându-l noi lui Dumnezeu ce, cum și când să lucreze.

Marcu 10:35: „Fiii lui Zebedei, Iacov și Ioan, au venit la Isus și l-au zis: «Învățătorule, am vrea să ne faci ce-Ți vom cere»”.

4. Ne rugăm și nu iertăm sau avem încă păcate ascunse de care nu ne-am pocăit.

Isaia 59:1-2: „Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-l împiedecă să vă asculte!”.

Marcu 11:25-26: „Și, când stați în picioare de vă rugați, să iertați orice aveți împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru care este în Ceruri, să vă ierte greșelile voastre. Dar dacă nu iertați, nici Tatăl vostru care este în Ceruri nu vă va ierta greșelile voastre”.

5. Ne rugăm fără să așteptăm cu credință.

Marcu 11:23-24: „Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: «Ridică-te și aruncă-te în mare», și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut. De aceea vă spun că, orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea”.

6. Ne rugăm dar nu ne facem împreună lucrători cu Dumnezeu.

Maleahi 1:9: „Și acum, vă rog, rugați-vă lui Dumnezeu să aibă milă de noi! Vă va primi El cu bunăvoință, când mâinile voastre fac astfel de lucruri? zice Domnul oștirilor”.

7. Ne rugăm dar nu insistăm destul și nici nu ne rugăm fierbinte.

Luca 18:1: „Isus le-a spus o pildă, ca să le arate că trebuie să se roage necurmat, și să nu se lase”.

Iacov 5:16: „Mărturisiți-vă unii altora păcatele, și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit”.

8. Ne rugăm individualist, fără să ne unim împreună cu alții să cerem ceva.

Matei 18:19: „Vă mai spun iarăși, că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu..”.

9. Ne rugăm dar nu folosim postul și juruințele.

Daniel 9:3: „Și mi-am întors fața spre Domnul Dumnezeu, ca Să-L caut cu rugăciune și cereri, postind în sac și cenușă”.

1 Samuel 1:10-11: „Și Ana se ruga Domnului cu sufletul amărât și plângea! Ea a făcut o juruință, și a zis: «Doamne, Dumnezeul oștirilor! Dacă vei binevoi să cauți spre înfrustarea roabei Tale, dacă-Ți vei aduce aminte de mine și nu vei uita pe roaba Ta, și dacă vei da roabei Tale un copil de parte bărbătească, îl voi închina Domnului pentru toate zilele vieții lui, și brici nu va trece peste capul lui».”

10. Ne rugăm, dar folosim metode omenești nepotrivite (cicăleala, înșelarea, etc.).

1 Petru 3:1-2: „Tot astfel, nevestelor, fiți supuse și voi bărbaților voștri; pentru ca, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor, când vă vor vedea felul vostru de trai: curat și în temere”.

Dar dacă o mamă a dat la o parte toate acestea și se roagă fără să primească răspuns, ce să-i spun? Cum s-o încurajez să continue în munca aparent inutilă a rugăciunilor fără răspuns? Iată ce pot afirma la acest subiect:

1. Dumnezeu știe ce face, cum face și Își știe bine ceasul în care să lucreze. Mă încred în Dumnezeu. Eu nu sunt mai cunoscător decât El, așa că las detaliile în grija Lui și mă voi ruga cu consecvență.

2. Ceasul lui Dumnezeu va continua să bată și după moartea mea. Dacă nu-mi răspunde în viața aceasta,

îmi rămâne veșnicia să-L întreb de ce nu m-a ascultat și sunt sigur că va avea un răspuns perfect coerent și valabil.

3. Îndurarea lui Dumnezeu depășește limita înțelegerii mele. Eu nu pot ști totul. Poate chiar în agonia morții unui păcătos, Dumnezeu poate să-l smulgă din ghearele diavolului. Mă voi încrede în El necondiționat.

4. Nu mă voi lăsa derutat de vorbele oamenilor sau ale diavolului. Promisiunile lui Dumnezeu sunt foarte tari, așa că mă voi agăța de ele cu toată puterea.

Da, Dumnezeu este suveran și mântuirea omului este în mâna Lui. În același timp, omul este responsabil să se pocăiască și să creadă. Dumnezeu poate crea condițiile prielnice pentru îndeplinirea acestor condiții, sau poate să nu le creeze. Deci, dacă El mi-a cerut să mă rog și să mărturisesc, așa voi face. Mai mult de atât nu știu ce să fac. Restul mă depășește.

BUNICA ȘI INTELECTUALII

Preot Sorin Croitoru

„Bunica nu avea cultură,
Nu studiasse-așa, ca noi..
Se „cultivase”-n bătătură
Și la prășit de păpușoi.

Nu, nu era analfabetă,
Dar nici școlită nu era.
Din Biblia îngălbenită
De multe ori ea ne citea.

Mi-o amintesc în nopți de vară,
Cum se ruga lui Dumnezeu
Privind spre stele, în grădină,
Și neștiind că sunt și eu..

Ea nu luase masterate,
Nici doctorate n-a luat,
Însă credea cu fermitate
În Cel ce lumea a creat!

Cum să-i fi spus bunicii mele,
Ce se ruga spre cer mereu,
Că bolta cea cu mii de stele
Nu-i opera lui Dumnezeu?!

Să fi-ndrăznit să-i zici bunicii,
În noaptea cu parfum de fân,
Că greierii și licuricii
Nu-L au pe Dumnezeu Stăpân?!

Nici n-ai fi terminat ideea,
Știu foarte bine ce îți spun:
Bunica mea, din clipa-aceea
Te-ar fi privit ca pe-un nebun!

Căci, după mintea ei vioaie,
Nimic nu-i fără autor:
Nici clăi de fân, nici mușuroaie,
Nici simpla urmă de tractor!

Să îi fi spus bunicii mele
Că soarele ascuns în nor,
Sau câmpul cel cu floricele,
Există fără Creator?!

Așa erau bătrânii noștri,
Crezând în Domnul Dumnezeu;
Strămoșii au crezut, bunicii,
Și mama mea credea, și eu..

Dar intelectualii lumii,
Cu diplome la școli de soi,
Mai caută și-acum dovada
Că ei se trag din maimuțoi!

Ei scurmă harnici prin țărână
Și caută bucăți de os
Prin care vor să demonstreze
Că.. nu suntem ai lui Cristos!

Aceasta este marea luptă,
Vrăjmașul vrea prin rațiuni
Să ne lipsească de credința
Ce-o moștenim de la străbuni..

Să nu-i lăsați să vă golească
De harul ce-l aveți în voi;
Rugați-vă să se-nmulțească,
Iar Duhul va veni șuvoi,

Căci Tatăl nostru ne iubește
Și nu ne lasă lui Satan.
Cu harul Său ne ocrotește,
Vrăjmașii se trudesă în van!

Pe cei ce pierd credința dreaptă
Și-ncep să-și rătăcă de strămoși,
O grea robie îi așteaptă,
Căci demonii nu sunt miloși!

Urcați, urcați în Arca Sfântă,
În casa Domnului Cristos!
Biserica pe val plutește,
În timp ce lumea, merge-n jos!”

Păstorul Teofil Ciortuz, împreună cu grupul Emanuel de la Prima Biserică Baptistă Română din Australia, au vizitat *Bryndwr Baptist Church* din *Christchurch*.

În cadrul serviciului de dupămasă am avut un botez nou-testamental în care doi candidați, Paul Fourie, originar din Africa de Sud, și Damaris Dumitrean din Arad, au mărturisit credința lor în Domnul Isus. Botezul a fost oficiat de păstorul Bisericii Creștine Române din *Christchurch*, fratele Cadmiel Vlasin, împreună cu păstorul Teofil Ciortuz.

Bucuria în Domnul a fost completată cu o masă binecuvântată într-o pătășie frățească.

Păstor Teofil Ciortuz

Biserica Harul la Muntele Hotham

Un grup de 21 de persoane de la **Biserica Harul** au călătorit la *Muntele Hotham*, situat în *Victorian Alps*, Australia. S-au bucurat de un timp minunat de *snowboarding*, schi și săniuș și au petrecut împreună două zile și două nopți de neuitat. Corespondenta revistei Sarah Văran, ne-a trimis câteva fotografii .

Mulțumiri de la Copii pentru Cristos!

Înainte de plecarea copiilor din Tabăra Vârfurile, am făcut o poză de grup. Au fost 52 de copii, din care avem bucuria că 10 s-au încrezut în Domnul Isus și au vrut să-și lege inima de Cer. Acum sunt pe tren în drum spre casă, dar cântecele lor încă parcă răsună peste tabăra liniștită în care facem curățenie cu un grup de învățători.

Puțin știam în luna ianuarie a acestui an, când am vizitat Australia, cât mă va încuraja Dumnezeu în această țară. Eram în vacanță, în vizită la prietenii mei de o viață. Și, cum nu poți să nu vorbești despre lucrurile pe care le iubești, din loc în loc, le-am spus credincioșilor români din Bisericele vizitate despre lucrarea de la **COPII PENTRU CRISTOS**.

Misiunea aceasta pentru copii s-a născut imediat după căderea comunismului, în urma întâlnirii mele cu o familie de credincioși din Scoția, Wilma și Harry Somerville. Ei veniseră în România să remodeleze o bucătărie chiar în orfelinatul în care lucrasem timp de 16 ani. Am fost surprinși, cunoscându-ne, să descoperim că aveam în comun dragostea pentru copii și dorința de a-i ajuta să înțeleagă valorile veșnice ale lui Dumnezeu. A fost o întâlnire care ne-a schimbat viața, așezând-o pe făgașul acesta al slujirii copiilor și formării de învățători prin care să le descoperim dimensiunea spirituală a vieții.

Așa s-a născut lucrarea de la **Copii pentru Cristos**, care a început în 1993, cu prima vară de tabere organizate la Vârfurile. De atunci, de 26 de ani, Dumnezeu ne-a condus în activități intense de pregătiri de tabere și instruiri pentru învățătorii din multe Biserici baptiste, penticostale și de la Oastea Domnului. În vara aceasta avem programate nouă serii de tabără cu câte 52 de copii fiecare... e o muncă istovitoare dar e minunat să vezi cum Dumnezeu face să rodească și în copii Cuvântul care este vestit. Suntem la mijlocul celei de a doua serii și s-au predat Domnului 12 copii! Domnul să-i țină și să-i păzească în noua lor viață de credință!

O mare surpriză din Australia, din timpul vizitei mele, a fost întâlnirea cu Nicole, dintr-o familie creștină pe care am vizitat-o cu prietenii mei. Îmi amintesc că peste tot oamenii erau preocupați de campionatul de tenis și parcă toată atenția se concentra spre asta. Nu și Nicole! A urmărit cu mare atenție imaginile despre **Casa Harry** unde avem opt copii de care ne îngrijim din 2014.

Ei sunt copiii care s-au încrezut în Domnul. I-am ajutat să facă pași, simpli dar vitali, în umblarea lor cu Domnul. Au în mână hârtia cu acești pași de care să-și amintească.

Fetele noastre la mare; bucuria lor e grăitoare

Peste câteva zile, părinții ei au venit cu daruri pentru copiii noștri. Totul a pornit de la Nicole. Ea și-a dăruit bănuții din economiile ei, spunând că sunt pentru un copil din Casa Harry, dar a vrut ca și părinții ei să dăruiască pentru ceilalți șapte copii. Inspirați de dragostea și sacrificiul fiicei lor, și ei au făcut la fel. A fost emoționant să văd bunătatea și grija unui copil care are de toate, pentru alți copii, dintr-o altă stare socială și de la mare distanță. Am fost uimită și bucuroasă spunându-i că ei și-ar dori să meargă la mare și vom folosi banii pentru asta. De câteva zile, copiii noștri tocmai s-au întors de la mare, unde au avut un timp minunat. Gestul e și mai prețios pentru noi, darul venind la inițiativa unui copil pentru alți copii. Mulțumim, Nicole!

Apoi a urmat o altă surpriză: CONCURSUL DE PRĂJITURI al Bisericilor românești din AUSTRALIA, organizat pentru misiunea COPII PENTRU CRISTOS din Arad! Nu poți să nu vezi mâna lui Dumnezeu și în asta. După câteva luni de la întoarcerea mea în România, Domnul a pus pe inima sorei Aneta să organizeze o strângere de fonduri pentru lucrarea cu copiii de la CPC. Bineînțeles că a fost urmată de alte surori, și Domnul a deschis Biserici și inimi din comunitatea română, care au intrat în acțiune. S-au strâns \$5350 AUD, pe care i-am primit deja în România. Slăvit să fie Domnul pentru bunătatea Lui, pe care o extinde peste oamenii Lui! O, câte lucruri am făcut cu banii aceștia, lucrări care erau în așteptare de mult timp. În primul rând am zugrăvit Casa Harry (mai sunt camerele copiilor de zugrăvit) și am înlocuit podeaua care era deteriorată din cauza unor defecțiuni la sistemul de scurgere. De asemenea, am adăugat ce mai era necesar vacanței la mare a copiilor din Casa Harry.

Mulțumim revistei *Speranța* pentru ajutorul dat în acest proiect, sorei Aneta și tuturor creștinilor români din Australia, care s-au implicat într-un fel sau altul! Mulțumim Bisericii păstorită de fratele arădean, păstorul Gabi Iszak, care a găzduit evenimentul. Vă mulțumim tuturor Bisericilor românești din Australia care ne-ați făcut parte de binecuvântările voastre! Putem spune cu mulțumire, ca și psalmistul: „**Pământul, Doamne, este plin de bunătatea Ta**” (Psalmul 119: 64).

Cu dragoste și mulțumiri, în Cristos, Viorica Jorza

Tinerii de la Prima Biserică Baptistă Română la Biserica Speranța

Duminică 29 Iulie 2018, fratele Daniel Cerbu împreună cu un grup de tineri de la **Prima Biserică Baptistă** au lăudat pe Domnul împreună cu **Biserica Speranța**, la invitația păstorului Daniel Peter Nicolici.

A avut un cuvânt de zidire și încurajare pentru întreaga adunare tânărul Marcel Enucă.

Eram la seminar și învățam pentru a deveni preot. Nu știam ce înseamnă să ai un Mântuitor personal. Dintr-o pornire lăuntrică îl iubeam fără să-L cunosc.

Câteodată mă gândeam la viitoarea mea slujbă, dar nu puteam vedea cum va fi. Într-o zi am primit de la directorul seminarului un catalog cu foarte multe cărți religioase din străinătate. Am rămas uimit când am văzut atât de multe cărți creștine, întrucât pe vremea aceea, la noi în țară, erau foarte puține. Am început să comand aceste cărți și să le citesc. Pe când le citeam, am aflat că toate vorbeau despre o viață creștină deosebită, cu totul diferită de viața religioasă de la noi. Ideea unei astfel de vieți mă înflăcăra din ce în ce mai mult și îmi ziceam mereu: „*Asta are să fie slujba mea când mă voi face preot: să fac cunoscut poporului nostru această viață*”. Dar cum?

Nu m-am mulțumit să aștept până mă fac preot. Am început încă din seminar să traduc câteva capitole din aceste cărți; uneori chiar cărți întregi, și să le trimit spre publicare aproape la toate revistele religioase din țară. Mă așteptam să văd viața despre care îmi vorbeau ele. Dar viața nu venea.

Când eram la Universitate, din economiile mele și banii pe care-i primeam ca pedagog la seminar și cântăreț la biserică, am început să tipăresc câteva din aceste capitole și chiar cărți și tractate, și să le împart prin țară. Dar cu toată această lucrare, viața pe care o așteptam nu venea. Mă miram și ziceam: „*Ciudat lucru! Sunt aceleași cărți, aceleași gânduri: de ce nu vine aceeași viață despre care vorbesc ele?*”. Am început să mă gândesc mai temeinic și să citesc cărțile cu mai multă atenție. Cu prilejul acesta, am băgat de seamă că toate cărțile vorbeau de o singură carte: Biblia. În ele se spune că fiecare trebuie să aibă Biblia, s-o citească zilnic și s-o trăiască. „*Hm, îmi ziceam eu, iată un lucru pe care nici eu nu-l fac. Asta trebuie să fie pricina pentru care viața zăbovește să vină*”. Am început să citesc Biblia în fiecare zi dar - după câteva zile - Biblia nu-mi mai plăcea. Aveam înaintea mea o traducere așa de proastă că n-o puteam înțelege. Mă miram cum de putea cineva să laude Biblia așa de mult, când eu nu găseam nimic demn de laudă în ea. Dar când am început s-o citesc într-o altă limbă, am înțeles-o și mi-a plăcut.

„*Hei, mi-am zis eu, dacă e ca poporul nostru să capete viața creștină prin Biblie, trebuie să aibă o traducere pe care s-o înțeleagă. Dacă eu nu înțeleg traducerea de față, cum vor putea s-o înțeleagă ei?*!”. Atunci am început să mă gândesc să fac o altă traducere. Am început să traduc Evanghelia după Matei pentru mine. Dar greutatea era cu ce să o tipărești? Nu puteam să mă gândesc să tipăresc Biblia cu economiile mele, fiindcă era prea mare. În același timp, tipăream mereu cărți mai mici, apoi am tipărit un calendar cu gânduri creștine pentru fiecare zi. Cineva a trimis acest calendar doamnei C., care era la Geneva. Era ceva nou la noi în țară. Dânsa mi-a scris apoi cu privire la el. Când a venit în țară, m-a rugat să vin s-o văd. Am vorbit despre lucrarea mea, i-am spus că mă gândesc să fac o nouă traducere a Bibliei: „*Tocmai acesta este și gândul meu*”, mi-a răspuns dânsa. Avea o sumă de bani, pe care o consacrase Domnului tocmai pentru acest scop: răspândirea Bibliei în țară.

Așa că s-a bucurat când a văzut că eu sunt gata să fac o altă traducere. Acum tiparul era asigurat, deci m-am apucat imediat de lucru.

va urma

Cine ne va despărți...?

Denisa Bărbulescu

„*Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Cristos? Necazul sau strâmtorarea sau prigonirea sau foametea sau lipsa de îmbrăcăminte sau primejdia sau sabia?*” (Romani 8:35). și: „*Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu*” (Ioan 10:29).

Iubirea lui Dumnezeu și a Domnului Isus Cristos sunt sigure și de neclintit, și nimeni nu ne poate smulge din mâna Lui. Necazul, strâmtorarea, persecuția, foametea și așa mai departe, sunt lucruri pe care NOI le experimentăm. Deci, întrebarea este: „*Ce eveniment sau creatură ar putea să ne determine să ne îndepărtăm noi înșine de dragostea lui Isus?*”. Întrebarea devine apăsătoare pentru că mulți dintre noi am experimentat momente de deziluzie sau de dezamăgire cu Dumnezeu, sau o micșorare a credinței noastre atunci când, trecând printr-o perioadă de criză prelungită, poate am fost în prag de a întoarce spatele Domnului.

Întrebarea ar fi apăsător în decursul veacurilor dacă nu ar fi fost versetul 37 din Romani 8, unde Pavel ne amintește că în Isus suntem mai mult decât biruitori. În El nu luptăm pentru victorie, în El luptăm ca și învingători, respingând orice urma de rezistență care s-ar ridica împotriva noastră. În Isus, nu numai iubirea Lui ne este asigurată, ci și iubirea noastră pentru El și pentru Tatăl este fortificată și consolidată.

Într-adevăr, NIMIC nu NE va despărți.

Fii atent în orice clipă, și...
să nu vorbești în pripă,
Deci, în orice moment,
fii atent!
Că Satan e îndrăzneț,
e activ și vorbăreț,
Când vine cu ai lui agenți,
fiți atenți!

El nu e politicos,
să se prezinte respectuos:
Vine și-ncepe-a vorbi...
nu-l primi!
Căutând să te convingă,
să-ți arate ca-n oglindă.
Mai târziu e în zadar...
dă-l afar'!

„Din țigară tragi odată,
nu-i nevoie chiar pe toată,
Dai și tu un fum pe nas,
de necaz.
Berea-i bun medicament,
hai să zic,
N-amețești de loc la cap...
dintr-un țap?.

Măi, dar posmăgiți sunteți,
închiși în patru pereți.
Hai să ne plimbăm pe-afară,
doar e seară.
Să vezi ce filme frumoase,
nu-s de alea religioase,
Hai să vezi cum le arată...
doar odată.

Tu, la bălci ai fost vreodată și la bal,
chiar niciodată?
Nu te-nvârți, nici nu dansezi?
Hai să vezi!
La disco să vezi cum cântă
și la teatru cum se-avântă,
Plătesc eu, nici nu gândești...
doar să privești.

Să furi, zici, nu-i creștinește!
Îi-aduc eu, tu doar păzește,
Să mănânci pe săturat,
ce-ai furat.
Duminica, să te-odihnești,
dormi mai mult, că tot muncești!
Ce tot rugăciune frate,
ce păcat?"

Vezi... așa ne amăgește Satana
pe toți la rând!
Tu creștine, fii atent
orișunde, orișicând!

„Doamne, ăsta sunt eu?”

Lucica Boltașu

Îmi adun gândurile, împrăștiate pe te miri unde... Câteva, păstrează vie amintirea Cuvântului lui Dumnezeu citit de dimineață, dar, cele mai multe, golite de frumusețea Divinului, cară bagaje imense, istovitoare. Privind mai atent înspre ele, îmi văd preocupările de peste zi...
Îmi spun: „Doamne, ăsta sunt eu?”.

Bosumflat, gândul nemulțumirii stă în fruntea tuturor. Ba că e prea de dimineață când sună ceasul pentru a merge la muncă, ba că aerul e sufocant, ba că serviciul e prea departe de casă, ba că plouă, ba că e frig... Și câte altele! Nu departe, dar la fel de sugestiv, stă gândul clevetirii: „Știi pe cutare? A fost, a făcut, a zis... Dar pe cutare? Ai auzit că?...Ce oameni! Așa le trebuie, las că știu eu de ce trec prin asta!...”. Mai zăresc într-un colț gândurile lăcomiei, invidiei și zgârceniei.
Cu mâinile adânc înfipite în buzunare, privesc chiorâș spre toți ceilalți. Undeva, mai în spate, parcă dorind să nu fie recunoscute, stau într-o atitudine ofensivă gândurile urii și cel al răzbunării. O atmosferă tensionată, ce nu lasă loc de replică. Gândul mândriei își semețește capul, și privind pe deasupra tuturor, își fixează ochii într-un punct, departe. Pentru el, nimeni și nimic nu are importanță...

Se aude de undeva, din spate, un oftat adânc, însoțit de un plâns înfundat. Cine să fie?
Un fior mă cuprinde, mă scutură puternic. La baza ferestrei deschise larg, stă gândul milei și al compasiunii. Doborât în îmbulzeala creată de cei prezenți, plânge ușor, îngenunchiat, într-o atitudine smerită. Buzele murmură cuvinte calde, de iertare și înțelegere. Privind mai atent, îl văd îmbrățișând gândul iubirii, pe cel al mulțumirii, al iertării, al bucuriei și altruismului... Înconjurat de o aură mistică, gândul veșniciei le înfășoară pe toate, cu o dragoste covârșitoare. Tabloul mă dezmeticește...
Parcă ar fi două entități într-una!
Doamne ai milă!

Dar eu, văzându-mă cu ochii Dumnezeirii pentru o clipă, chem ploile harului peste mine, chem îndurarea lui Dumnezeu să mă curățească, să mă înnoiască. Ușor, gândurile negative se estompează, se disipează, dispărând unul câte unul în orizontul de foc. Apoi, smerit și mulțumit, cu siguranța iertării și a concilierii, împlânzit în duhul de carne, deschid larg porțile sufletului, ca Duhul Adevărului, al păcii, să inunde existența mea cândva pervertită.
Și înțeleg și plâng și iert și iubesc... Și ce a fost, am uitat demult...

Mulțumesc Doamne, slăvit să fie-n veci Numele Tău!
„MARANATA, DOMNUL NOSTRU VINE!”.

GIGANȚI, URIAȘI ȘI TOTUȘI SMERIȚI - MIHAIL IVANOVICI HOREV (secvențe)

Păstor Dan Bercian

Mihail Horev 1931 - 2012

Pe Mihail Ivanovici nu l-am cunoscut, dar mi s-a povestit despre el de către frații din Moldova pe care am ajuns să-i cunosc, și intenționez să-l văd și să-i iau un interviu. L-am rugat, prin acești frați scumpi din Moldova, să accepte să facem o înregistrare în care să-mi povestească experiența lui cu Dumnezeu, marile persecuții și încercări prin care a trecut. Dar a refuzat și a spus că se mai gândește. Nu mă cunoștea și pentru că știa că nu toți care își spun creștini și sunt cu adevărat, nu dorea să se asocieze cu oricine. Și nu dorea popularitate cu orice preț. A trecut prin prea multe și a înțeles că nu de popularitate are el nevoie. Ca să vă faceți o imagine despre el vă dau câteva date pe care le-am preluat din Jurnalul de Chișinău.

Mihail Ivanovici Horev a avut un destin tragic. A trăit blocada Leningradului, a avut patru sentințe judecătorești și peste doisprezece ani de temniță, a slujit lui Dumnezeu în clandestinitate, a avut numeroase percheziții la domiciliu și a răspândit clandestin Bibliei pe tot teritoriul fostei Uniuni Sovietice. Iată o scurtă istorie:

Pe 19 mai 1966 a fost primit în audiență, la cererea lui, la Comitetul Central al Partidului Comunist de la Moscova pentru a prezenta dovezi despre soarta creștinilor persecutați din cauza credinței lor și pentru a cere drepturi pentru acești creștini. A fost arestat cu această ocazie și a fost trimis în închisoare.

Pe 18 decembrie 1969 este arestat din nou și trimis după gratii, într-un lagăr cu regim de detenție foarte sever.

În 1973, procurorul responsabil de anchetarea celor mai importante cauze penale, sub tutela KGB-ului, i-a propus lui Mihail Ivanovici Horev ca, împreună cu familia, să părăsească benevol teritoriul Uniunii Sovietice. Dacă refuza ar fi fost din nou trimis după gratii. Între o viață liniștită în Occident și închisoare, el a ales închisoarea.

Cu ajutorul lui, în 1979, a fost realizată traducerea integrală a Bibliei în limba română cu grafie chirilică. Primele tiraje au fost realizate abia în anul 1985. A participat la aducerea în Moldova, din Finlanda, pe căi ilegale, a câteva tone de Biblie.

În mai 1980 este trimis din nou în închisoare, pentru cinci ani, și ajunge în orașul Omsk, în inima Siberiei. Pe 13 octombrie 1982, de după gratii, îi trimite o scrisoare deschisă conducătorului URSS de atunci, Leonid Brejnev, scrisoare prin care îi prezintă opt cerințe pentru a se rezolva conflictul dintre Biserică și stat. Din închisoare Mihail Horev scrie o serie de scrisori care ulterior au fost traduse și publicate în mai multe limbi, scrisori adunate sub titlul „*Vă scriu copilași*”. Aceasta l-a costat foarte scump și i-au fost interzise orice întreveneri cu familia precum și regim sever de carceră.

Pe 1 noiembrie 1990, în cadrul ședinței Sovietului Suprem al Republicii Socialiste Sovietice Moldova, a dăruit tuturor deputaților 600 de Biblie în limba română și rusă. În fața lor a declarat: „*Dumnezeu îmi este martor – am făcut tot posibilul ca să răspândesc Cuvântul Său în Moldova*”.

Aflat în pragul închisorii, Mihail Horev s-a rugat lui Dumnezeu cu următoarele cuvinte:

„Doamne, Dumnezeul meu! Scopul meu este de a Te proslăvi în această lume, de aceea folosește-Te de mine Tu însuși și fă ceea ce consideri mai bine pentru Biserica Ta, pentru Numele Tău cel slăvit. Doamne, dacă înțemnițarea mea îți va aduce mai multă slavă decât viața mea în libertate, atunci pentru ce îmi folosește libertatea? Să fie binecuvântată fiecare zi a aflării mele în închisoare! Dacă Tu, Doamne, găsești cu cale că Te voi proslăvi mai mult aflându-mă pe banca acuzaților, atunci la ce îmi folosesc amvonurile înalte? Și dacă moartea mea în temniță Te va proslăvi mai mult decât viața în libertate, pentru ce am nevoie de viață? Toate sunt de la Tine, Doamne, Dumnezeul meu, și pentru Tine!”

Și numai atât și este de ajuns. Sunt copleșit de câte poate face un om dedicat în totalitate lui Dumnezeu și să rămână smerit. Și mă simt atât de mic, cum de fapt și sunt. Astfel de oameni au fost lângă noi. Cunoscuți sau nu. Mulți necunoscuți dar mari. Giganți, uriași și totuși smeriți. Iată că se poate. Nu este nevoie de Internet și nici de televiziune creștină. Iată că se poate...

Azi însă acest model este atât de ascuns, de neconceput pentru mințile noastre. Tinerii care vor să slujească încă de la primii pași sunt

îndrumați pe o direcție greșită și ajung să se creadă ceva, la fel cu cei ce le sunt modele și care văd celebritatea ca pe o binecuvântare. Desigur că se vorbește despre smerenie, dar nu se mai știe cum arată aceasta, și mândria se revarsă din abundență.

Mor oamenii lui Dumnezeu și noi suntem tot mai săraci. Dumnezeu își cheamă oștenii acasă. Știm că Domnul Isus Cristos ne este îndeajuns, dar cât de frumoasă este lumea aceasta atunci când oamenii Lui trec prin ea și o prefac într-un loc plin de izvoare și

prin ei se revarsă binecuvântări! De fapt, Dumnezeu care ne este îndeajuns este în ei. Când nu mai sunt ei, El este tot mai greu de găsit. Vom fi noi vrednici să luăm steagul din mâna lor, să ne lăsăm acoperiți de mantaua lor și să-L slujim, în smerenie, dar dedicare, pe Cel Preaînalt?

Vom fi noi suficient de atenți astfel încât blestemul celebrității și a religiei de paie, tot mai promovată azi și tot mai căutată, să nu ne vatăme sufletul și să nu ne facă alergarea în zadar?

Să mulțumim lui Dumnezeu că în acest veac stricat și murdar ne-a mai lăsat o urmă pe care să călcăm. Este adevărat că tot mai ștersă, dar încă există. Încă mai putem privi la sfârșitul felului lor de viață și le mai putem urma credința și exemplul (Evrei 13:7).

Sursa: Resurse Creștine

ROMÂNIA, DUMNEZEU TE IUBEȘTE - Turneul Speranța 2018

Din mesajul păstorului Gabi Zăgrean

Lumea aceasta urâtă ne-a furat visele...

La ce visați?! Când vedem atâta nebunie și atâta păcat, când drogurile curg pe străzi, când îți trimiți copiii la o școală de unde a fost exclus Dumnezeu, la ce visezi? Părinții mei m-au învățat că există Dumnezeu, că Biserica are valoare, că Biblia are valoare. La ce mai pot eu să visez pentru copiii și nepoții mei care trăiesc în această nebunie de lume? Cine ne garantează împlinirea viselor noastre? Europa, în care nu mai știi cine este bărbat și cine este femeie, în care nu mai știi cine mai crede ceva normal? Trăim în Sodoma și Gomora, trăim aici, printre ei și vă întreb: „La ce puteți visa, români?”.

Noi credem în normalitate, adică în Dumnezeu și Scriptură. Din locul acesta, din Alba Iulia, să spunem:

„DOAMNE, VINDECĂ ROMÂNIA!”.

În această seară, aici este o Betesdă, un loc unde se împlinesc visele, dar ca să se împlinească asta: „Întoarce-te la Dumnezeu!”.

„Și când se surpă temeliile, ce ar putea să mai facă cel neprihănit? Domnul este în Templul Lui cel sfânt, Domnul își are scaunul de domnie în ceruri. Ochii Lui privesc, și pleoapele Lui cercetează pe fiii oamenilor” (Ps.11:3-4).

Psalm 11, Făcut de David

La Domnul găsesc scăpare! Cum puteți să-mi spuneți: „Fugi în munții voștri, ca o pasăre?”

Căci iată că cei răi încordează arcul, își potrivesc săgeata pe coardă, ca să tragă pe ascuns asupra celor cu inima curată.

Și când se surpă temeliile, ce ar putea să mai facă cel neprihănit?

Domnul este în Templul Lui cel sfânt, Domnul își are scaunul de domnie în ceruri. Ochii Lui privesc și pleoapele Lui cercetează pe fiii oamenilor.

Domnul încearcă pe cel neprihănit, dar urăște pe cel rău și pe cel ce iubește silnicia.

Peste cei răi plouă cărbuni, foc și pucioasă: un vânt dogoritor, iată paharul de care au ei parte.

Căci Domnul este drept, iubește dreptatea, și cei neprihăniți privesc Fața Lui.

Trăim vremuri când temeliile se surpă. Un avion cu 290 de pasageri este doborât de teroriști și oameni nevinovați mor, iar familiile lor rămân nemângâiate. Israelul, poporul lui Dumnezeu este în război cu alți teroriști. Mor oameni și aici. Boli și foamete, inundații și cutremure, droguri și crime fără număr, corupție și mizerie – sunt câteva piese care compun „puzzle”-ul evenimentelor cu care ne confruntăm zilnic. În adunări s-a răcit dragostea și se proclamă un mesaj diluat, care să-i împace pe oameni ca să nu plece. Despre sfințire nu se mai aude, iar rugăciunea și postul ca mod de viață se practică tot mai rar. Spectacole inspirate de Hollywood se numesc închinare, iar divorțul, avortul și căsătoriile între persoane de același sex sunt acceptate ca stări normale, inclusiv în mediul creștin. Temeliile se surpă, atât în societate, cât și în Biserică și familie. Vremurile sfârșitului bat la ușă, iar fecioarele par să fi ațipit. Ne apropiem de „miezul nopții” iar riscul este să vină Mirele și noi să nu fim gata. Se clatină fundamentul! Cum se comportă cel neprihănit în vremuri ca acestea?

1. Înțelege vremurile. Împăratul David este cel care relatează mărturia din acest psalm. Expresiile sunt edificatoare pentru situația prin care trecea slujitorul lui Dumnezeu. Priviți ce spune el: „cei răi încordează arcul, își potrivesc săgeata pe coardă, ca să tragă pe ascuns asupra celor cu inima curată” ... „se surpă temeliile” (Ps.11:2-3). Un om după inima lui Dumnezeu, ca David, trebuia să înțeleagă vremurile și situațiile cu care se confruntă. Iar Dumnezeu i-a dăruit înțelepciune nu numai să le priceapă, ci să le depășească. Un pocăit nu este luat prin surprindere de niciun eveniment care apare în viața lui. Fiți atenți la apelul Apostolului Pavel cu privire la vremea sfârșitului: „Cât despre vremuri și soroace, **n-aveți trebuință să vi se scrie, fraților. Pentru că voi înșivă știți foarte bine** că ziua Domnului va veni ca un hoț

noaptea. ... Voi, nu sunteți în întuneric, ... **sunteți fii ai luminii și fii ai zilei**” (1Tes.5:1-5). „Știți foarte bine” adică: „sunteți oameni cu capul pe umeri și cu picioarele pe pământ”, așa cum spune vorba din popor. Confruntat cu un amalgam de învățături despre vremea sfârșitului, creștinul adevărat face ceea ce spune Domnul Isus: „Luați seama, vegheați și rugați-vă” (Marcu 13:33). La vremea potrivită, Duhul Sfânt te va conduce să înțelegi evenimentele și situațiile cu care ești confruntat ca individ, familie sau comunitate.

2. Evaluează posibilitățile. Regele David avea la îndemână cel puțin trei variante de a rezolva problemele. Putea să asculte de sfetnici și să fugă: „Cum puteți să-mi spuneți: «Fugi în munții voștri, ca o pasăre?»” (Ps.11:1). Apoi avea și posibilitatea să se răzbune așa cum a făcut-o și altă dată: „Toate neamurile mă înconjura: în Numele Domnului, le tai în bucăți” (Ps.118:10-12). Însă a avut la îndemână și a treia soluție: aceea de a alerga la Dumnezeu și de a striga după ajutorul Lui: „**La Domnul găsesc scăpare!**” (Ps.11:1). Toți psalmii sunt marcați de

expresii ca: „Dar eu strig către Dumnezeu, și Domnul mă va scăpa” (Ps.55:16). Adeseori trecem prin situații neprevăzute și este foarte dificil să găsim rezolvare. Este nevoie de răbdare și înțelepciune pentru a găsi „varianta lui Dumnezeu”. Este cea mai bună soluție și poți să beneficiezi de ea făcând ce a făcut și David: strigând la El cu credința că te ascultă și intervine. Pot să depun mărturie deoarece se întâmplă mereu în viața mea și poate să fie adevărat și în viața ta. Încearcă numai!

3. Alege opțiunea corectă. Având de ales între mai multe opțiuni, David este sigur că: „Domnul este în Templul Lui cel sfânt, Domnul își are scaunul de domnie în ceruri. Ochii Lui privesc, și pleoapele Lui cercetează pe fiii oamenilor” (Ps.11:4). Așa că n-are încotro; nici fuga și nici răzbunarea nu-l ajută. Îl alege pe Dumnezeu deoarece: „Domnul este drept, iubește dreptatea” (Ps.11:5). Dacă urmărești Psalmul 139, scris de același David, înțelegeți în modul cel mai clar faptul că nu există niciun loc în Univers unde omul să se ascundă de Creatorul lui. Cel Omniștient, Omnipotent și Omniprezent are o videocameră cosmică ce te urmărește nonstop din pântecul mamei până în veșnicie. Mărturisirea lui de credință este clară și fără echivoc: „**Mă încred în Dumnezeu, și nu mă tem de nimic: Ce pot să-mi facă niște oameni?**” (Ps.56:10). Cu asemenea încredințare nu poți decât să fii biruitor și să rămâi în picioare în ziua încercării.

Da! Sunt vremi când temeliile se surpă, însă noi știm că există în Univers un singur punct fix care nu se clatină și de unde Creatorul strigă: „Opriți-vă, și să știți că **Eu sunt Dumnezeu: Eu stăpânesc peste neamuri, Eu stăpânesc pe pământ**”. Nu suntem singuri! Avem de partea noastră Cerul întreg și pe Stăpânul care tronează. Iar El nu rămâne indiferent la apelul celui ce strigă: „Cheamă-Mă în ziua necazului, și **Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi!**” (Ps.50:15). Nu uita: El Și-a făcut partea; așteaptă să vadă ce faci tu când treci prin situații limită. Nu mai poate de dragul tău. Abia așteaptă să-ți facă bine. Cheamă-L chiar acum.

Te-ai întrebat vreodată?

Dana Dobre

Te-ai întrebat vreodată, unde vei poposi
Când tot ce-nseamnă lume, onor, se vor sfârși?
Te-ai întrebat la cine vei cere ajutor
Când zorii bătrâneții te vor purta în zbor?

Te-ai întrebat cum El frumos te-a modelat
Făptură minunată din Mână de-Mpărat
Și cum a coborât din slavă, pe Pământ
Și-a îndurat ocara, El, Dumnezeul Sfânt?

E Dumnezeul mare, Eternul Savaot
Îl poți găsi oricând, în toate și în tot
Doar inima curată El cere să-l predai
Și îți promite Cerul, în care o să stai...

Cu veșnică iubire te va acoperi
Vei înțelege-atunci deplin cum se jertfi
Ca tu să porți lumina, pe veci răscumpărat
Din lumea decăzută, din moarte și păcat.

ZIUA DE MÂINE

Elena Marin Alexe

Ziua de mâine nu-i a mea,
Tu ții în palme destinul meu.
Îngrijorarea n-are sens,
Căci mă conduce ochiul Tău.

Sunt clipe-n care lacrimi curg,
Obrazu-n taină îmi brăzdează,
Mă simt sfârșită, fără vlagă,
În mine inima oftează.

Când nu mai văd în jurul meu,
Se-ascunde cerul vieții-n ceață,
Abia mă mai ridic de jos,
Nu-ți aud vocea, cu dulceață.

Dar încă sper, fiindcă știu
Promisiunea Ta, Divine,
Cât voi trăi pe-acest pământ,
Vei fi alătura de mine.

Sunt scrisă-n palma Ta, iubire,
Nimic și nimeni, niciodată,
Oricât de mult s-ar strădui,
Nu va putea să ne despartă.

Cuvântul Tău e DA și-AMIN,
Voi crede asta cu tărie,
Sufletul meu s-a potolit,
Căci voi trăi în veșnicie.

Ziua de mâine nu-i a mea,
De-aceia azi te rog Isuse,
M-ajută să țin drumul drept,
Spre fericirile nespuse.

... Toată clasa asculta liniștită prezentarea doamnei Baltag, care voia parcă să atingă un alt punct forte. În cele din urmă, se uită peste clasă zicând:

- Sunt unii idioți, sau oameni fără minte, care cred că omul ar fi fost creat de un Creator, numit Dumnezeu.

Toată clasa pufni în răs, și toți își îndreptară privirile batjocoritoare spre mine. Apoi, din spatele meu, am auzit vocea lui Căldăraru:

- Și Silvia Tărniceriu crede în Dumnezeu, tovarășa profesoară!

Ochii tovarășei profesoare Baltag s-au făcut parcă mai mari, iar sprâncenele i s-au ridicat încruntate a curiozitate. Cu buzele ei groase și încercănate cu ruj se îndreptă spre banca mea.

- Oh! Ce interesant! Avem deci o *pocăită* în clasă! O idioată care crede în Dumnezeu! Unde-i Dumnezeuul tău, Tărniceriu? L-ai văzut vreodată? Unde locuiește? Mă apucă de uniformă și mă ridică în picioare. Sau poate tatăl tău sau mama ta L-au văzut pe undeva?

Buzele ei tremurau de mânie, iar copiii au început să râdă în hohote.

- Și ce ți-a dat Dumnezeu ție sau părinților tăi? O mașină sau un apartament la bloc? Nu vedeți ce amărâți sunteți și sărăncoci?... Țara noastră n-are nevoie de Dumnezeu, nici de oameni slabi la minte, care să-și împreuneze mâinile și să închidă ochii, rugându-se Unuia care nici măcar nu există. Țara are nevoie de oameni cu mintea trează, cu ochii deschiși și cu o educație aleasă, care s-o ajute să prospere și să se îmbogățească. Dumnezeu n-a făcut și nu face nimic pentru noi. Singuri trebuie să luptăm cu viața și să ne asigurăm cele necesare.

...Mai erau și alți profesori care făceau la fel. Mă simțeam așa de singură și-mi părea rău că nu aveam pe nimeni în clasă sau în școală, cu mine, care să fie creștini, în afară de frații mei.

Dar, deodată, vocea fratelui Marcu Nichifor, păstorul Bisericii noastre, m-a trezit din gândurile mele:

„Tu trebuie să ajungi să-L cunoști pe Dumnezeu în mod personal! Să fii sigur că el există și că te cunoaște! Să știi că Lui îi pasă de tine! Să crezi în Dumnezeu pentru că părinții tăi cred, nu este de ajuns! Să crezi în Dumnezeu pentru că păstorul Bisericii tale predică în fiecare duminică despre El, nu este de ajuns! Tu, tu însuși, trebuie să te apropii de Dumnezeu, să-L cunoști în mod real.

Voi, copii și tineri, în special, sunteți bombardați în școli cu tot felul de învățături eronate, că Dumnezeu nu există și că omul ar fi rezultatul evoluției dintr-o maimuță. Dacă vrei cu adevărat să ai o experiență cu Dumnezeu, și să vezi că el este real, n-are importanță cât ești de tânăr sau bătrân, tu poți să-L cunoști în mod personal pe Dumnezeu. El știe ce gândești cu mintea ta și ce simți cu adevărat în inima ta...! Copii, și voi puteți

vorbi cu Dumnezeu, așa cum vorbiți cu părinții voștri: cu mama sau cu tata. Spuneți-I tot ce vă frământă, toate îndoilele voastre, toate nevoile voastre, orice! Și veți vedea că Dumnezeu încă face minuni, veți vedea că răspunde la rugăciune și veți vedea că Dumnezeu știe totul despre voi. El vă iubește și abia așteaptă să vi se descopere!”.

Cuvintele fratelui Marcu îmi răsunau mereu în minte. Ce spunea el? Se descoperă el la copii de vârsta mea? Mi se va descoperi El mie? Nu eram sigură cum și când o voi face, dar știam că va trebui să pun la încercare cuvintele fratelui Marcu și că va trebui să fiu undeva singură. Singură? Dar unde? În casa noastră cu două camere și atâția copii, nu aveam unde să fiu singură.

...În seara aceea, am așteptat, tăcută, un timp, apoi, când am văzut că nimeni nu se mai foiește în pat, am știut că toți au adormit. Am coborât din pat, m-am așezat pe genunchi și mi-am sprijinit fruntea de pat și am început să stau de vorbă cu Dumnezeu:

„Doamne, Dumnezeul meu, eu nu știu dacă aceasta este o rugăciune, dar fratele Marcu spunea că pot vorbi cu Tine așa cum vorbesc cu mama și cu tata. Eu am doar 13 ani și sunt încă un copil. Te descoperi Tu copiilor? Te rog, ca pe tatăl meu, să faci o minune și să-mi răspunzi la această rugăciune. Trimite-mi o pereche de pantofi. Vreau și eu să am pantofii mei cu care să merg când vreau la școală și la Biserică. Apoi, tare mi-aș dori să am și eu o flanelă cu nasturi în față, pe care s-o iau peste rochiță sau peste uniforma de școală. Și Te mai rog ceva, trimite-mi și un palton, că n-am și vine iarna. Aș vrea să merg afară și să mă joc în zăpadă... Dacă faci Tu minunea asta pentru mine și-mi răspunzi la această rugăciune, am să cred în Tine din toată inima mea și n-o să-mi mai pese la școală de ceea ce zic alții despre mine. Nu vreau să fiu egoistă cerând aceste lucruri numai pentru mine, dar am nevoie de ele și știu că tata nu aduce destui bani acasă, ca mama să mi le cumpere. Doamne, Dumnezeule, Te rog să-mi răspunzi, pentru că vreau să cred în Tine și vreau să știu și eu pentru Cine și de ce trebuie să îndur atâta umilință la școală. Nu știu dacă aceasta este o rugăciune, dar am vrut să stau de vorbă cu Tine și să-Ți spun toate acestea” Am ezitat pentru un moment apoi am zis mai în șoaptă: *„Noapte bună, Doamne. Amin!”.*

...

Deodată, Fănel care era sus, pe poartă, strigă tare:

- Vine Tataia! Eu l-am văzut primul, și o zbughirăm cu toții la fugă ca într-o competiție sportivă. De data asta, după ce l-am depășit în fugă pe Fănel, am văzut că tata nu mai avea sacul cu talaș în spate, ci o cutie împachetată frumos și legată cu o sfoară.

Sărmanul tata, arăta așa de obosit, dar, cu toată oboseala lui, a pus cutia jos și ne-a îmbrățișat pe fiecare. Pe Nuți o ridică și o aruncă puțin în aer, făcând-o să râdă cu hohote.

- Ce ai în cutia asta? am izbucnit eu cu întrebările. Cine ți-a dat-o și de la cine vine?

- Nu știu copii, a zis tata, Nu știu de unde vine și de la cine este cutia asta, dar, hai să mergem acasă și să vedem ce ne-a trimis Domnul.

Abia am așteptat să ajungem acasă. Și cum obiceiul familiei era ca, ori de câte ori primeam câte un dar, să mulțumim Domnului mai întâi, tata s-a plecat pe genunchi și noi după el. Am închis ochii, ne-am împreunat mâinile și tata a început să-i mulțumească lui Dumnezeu mai întâi pentru tot ce a făcut El pentru noi, pentru Domnul Isus, singurul lui Fiu, pe care L-a dat să moară în locul nostru, pentru păcatele noastre. Apoi l-a mulțumit

Domnului Isus pentru sângele lui, care ne-a înfrățit pe toți creștinii de pe tot globul pământesc. Parcă nu mai găsea aminul...

Când, în cele din urmă, l-a găsit, Fănel apucase deja cutia s-o pună pe masă. Mama și noi ceilalți eram adunați în jurul mesei urmărindu-l pe tata cum taie sfoara și hârtia maronie care sigila cutia.

Tata a desfăcut capacul și a scos din cutie un pantof, apoi pe celălalt. Erau maro, catifelati, cu un toculeț frumos și câteva găurele în față. Erau noi nouți.

- Sunt ai mei, m-am trezit strigând în urechea lui Victor. Pantofii sunt ai mei, am strigat din nou cu o voce care parcă nu era a mea. Simțeam cum mi se taie respirația. Toți ceilalți se uitau la mine și nu știau ce se întâmplă. La noi în familie nimic nu era „al meu”, sau „a mea”. Totul și toate erau „ale noastre”, iar acum eu izbucnisem într-un mod egoist. Dar numai eu știam de ce am reacționat așa.

- Mamaie, am încercat eu să-mi controlez tonul vocii, știu că nu sunt numai ai mei, dar pot să-i încerc să văd dacă sunt măsura... noastră? l-am pus în picioare și, uitându-mă la ei, m-am trezit aproape strigând:

- Sunt exact măsura mea! Toți puteau să vadă că mi se potrivesc perfect! Nu erau nici prea mari, nici prea mici. *Exact măsura mea!* Și erau noi!

„Cu adevărat, Dumnezeu știe totul despre mine”, mi-am zis eu în gând. „Dumnezeu știe exact ce măsură port, și că sunt fetiță. El știe totul despre mine!”.

Am uitat să-l spun lui Dumnezeu ce mărime port la pantofi și că sunt fetiță. Când am văzut lucrurile din cutie, am știut imediat că Dumnezeu poate face minuni și am vrut să încerc totul și să mă conving. Pantofii, flaneaua și paltonul sunt *exact pe măsura mea*. Așadar, El știe cu adevărat totul despre mine!

Tata s-a uitat din nou în cutie și a scos din ea o flanelă. Era nouă, de culoare gri și avea nasturi în față. Nu mai văzusem niciodată o flaneluță așa de frumoasă! La noi în familie, aveam mai mult pulovere pentru băieți, pe care le trăgeam pe cap. Și iată că flaneluța aceasta era exact cum o visasem eu. Cum să zic acum că și flaneluța este tot pentru mine? N-am zis, dar am scos un oarecare zgomot și m-am întins să apuc flaneaua din mâna tatei. Era clar că era prea mare pentru Nuți și

prea mică pentru Rodica. Era din nou *exact măsura mea*.

N-am mai rezistat, am strigat din nou:

- Și flaneaua-i a mea! Și am întins mâna s-o apuc.

- Silvica...! S-a uitat tata la mine. Nici el nu știa ce se întâmplase cu mine, pentru că nu mai reacționasem așa niciodată.

- Da' vreau s-o încerc, să văd dacă e măsura mea, am zis eu

mai în șoaptă. Mama mi-a dat-o s-o încerc. Din nou, era *exact măsura mea*. M-am încheiat de sus până jos la nasturi și m-am uitat la cele două petice puse de-o parte și de alta, ca buzunărele. Era așa de moale și de plăcută, că tare greu mi-a fost s-o dau jos.

Apoi l-am văzut pe tata apucând ceva moi gros și mai lung, de o culoare foarte frumoasă: un roșu foarte închis, aproape grena. Eu știam ce era, era paltonul meu! Avea o blăniță moale și neagră pe lângă guler și la mâneci. Era pentru fete, normal. Și după cum îl ținea tata, cu mâinile ridicate, eram sigură că mi se potrivește perfect... Rugăciunea mi-a fost ascultată în întregime și Dumnezeu mi-a trimis tot ce l-am cerut. Era perfect pe *măsura mea*. Nu m-am mirat când, din spatele meu am auzit vocea mamei:

- Interesant! Se pare că *Cineva* ți-a luat exact măsura! Cine ne cunoaște pe noi atât de bine că ne-a trimis exact hainele de care tu ai nevoie?

Cine putea să mă cunoască mai bine decât Cel cu care am stat de vorbă și l-am cerut să mi se descopere.

Toți se uitau la mine și eu eram așa de emoționată că mi s-au umplut ochii de lacrimi. Aș fi vrut să fiu singură, undeva, numai eu cu Dumnezeu, și să stăm iarăși de vorbă. Să-i spun cât de mult îl iubesc și că acum cred cu adevărat în existența Lui, chiar dacă nu-l văd cu ochii aceștia fizici.

Aș fi vrut să-l mulțumesc pentru răspunsul la rugăciunea mea și pentru minunea pe care a făcut-o.

IN MEMORIAM

Maria Katană 1926-2018

Informăm frățietatea despre plecarea acasă a sorei noastre Maria Katană, în vârstă de 93 de ani. Însmormântarea a avut loc pe data de 24 Iulie, la *Spring Vale Cemetery*, unde, cu câțiva ani în urmă, a fost însmormântat fiul dumneaei, Fănică Katană.

Mulțumim pe această cale tuturor celor care au participat și au încurajat familia în aceste momente. Bisericele Baptiste din Melbourne au fost prezente la însmormântare. Păstori Teofil Cortuz și Busuioc Belciu au avut cuvinte de încurajare; păstorul Daniel Peter Nicolici a condus serviciul funerar.

DANDENONG

Fratele Aurel Coța de la Biserica Penticostală Philadelphia, împreună cu colegi de la alte două Biserici locale, oferă, în fiecare sâmbătă, un prânz celor fără adăpost din zonă. Totodată, vestesc Evanghelia celor prezenți și citesc pasaje din Biblie. Sunt oferite, deasemenea, fructe, legume, alimente preambalate, îmbrăcăminte, păături.

Dumnezeu a ales un grup mic de oameni credincioși, cu inimi iubitoare, cu fețe zâmbitoare, plini de dragoste pentru cei în nevoie. Pentru cei ce vor să se implice în această lucrare, telefonați: Aurel - 0419 925 990

Cea mai mare Biserică de casă din Beijing hărțuită de către autoritățile comuniste

<https://www.stiricrestine.ro>

Ionuț Poteraș

Autoritățile comuniste locale au apelat la un grup de persoane certate cu legea pentru a pătrunde în perimetrul Bisericii Zion Church, cea mai mare Biserică de casă din Beijing, ca să-i amenințe pe credincioșii care sunt considerați ca făcând parte dintr-un cult.

Incidentul a avut loc pe 5 iulie a.c., când aceste persoane rău-intenționate au împiedicat membrii Bisericii să se adune pentru închinare.

Credincioșilor nu le-a fost permis nici să înlăture cordoanele care blocau intrările în clădire și nici să aibă acces la calculatoarele sau documentele aflate în interiorul clădirii Bisericii.

„Ultimele represii ale autorităților comuniste împotriva creștinilor din China reflectă disprețul total pe care președintele chinez Xi Jinping îl are pentru religie. China trece prin cea mai grea persecuție împotriva creștinilor de la Revoluția Culturală inițiată de către Mao”, a declarat Gina Goh, director regional în cadrul ICC.

Zion Church are peste 1.500 de membri împrăștiați în 8 adunări aflate în mai multe locații din Beijing, și reprezintă o țintă a represiunii pentru autoritățile comuniste.

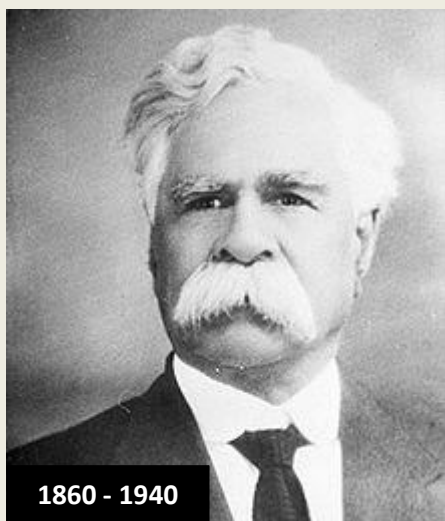
Autoritățile au încercat să forțeze conducerea Bisericii să instaleze camere video, pentru a spiona credincioșii, atât în interiorul cât și în jurul clădirii Bisericii.

Organizația China Aid a relatat că Biserica se află în dificultate, având de ales între a ceda insistențelor autorităților, care cer o mai intensă monitorizare a credincioșilor, și dreptul la libertate religioasă care este garantat de către constituția chineză. Păstorul bisericii, Guo Xijun, s-a opus instalării camerelor de luat vederi.

„Acesta este un abuz din partea autorităților, a căror putere a scăpat de orice control. Logica este aceea de a intimidă și controla. Unii creștini spun că nu trebuie nici să ne îngrijorăm, nici să ne fie frică. Într-adevăr nu ne temem de nimic, pentru că noi ne-am dat deja viața în mâinile Domnului”, a mai spus păstorul Guo.

Stiricrestine.ro vă invită să-i purtați în rugăciune pe creștinii chinezi, ca Dumnezeu să-i întărească în toate încercările de care ei au parte. Biblia spune că toți cei care vor să trăiască în neprihănire vor fi persecutați (2 Tim. 3:12), și acest lucru se împlinește din plin în viața creștinilor din China.

Bărbatul aborigen care s-a ridicat împotriva lui Hitler

1860 - 1940

La 6 decembrie 1938, un bărbat indigen din zona râului Murray a început un marș de la *Southampton Street Footscray* pentru a face o simplă cerere de justiție la birourile guvernamentale din Melbourne. Dar acesta nu a fost un protest în favoarea populației aborigene. A fost un protest pentru apărarea evreilor. Și nu era împotriva unui guvern de stat sau a unui guvern federal. A fost împotriva guvernului german. Protestul a fost condus de William Cooper. A fost singurul de acest gen. Este ceva ce nu s-a întâmplat la Londra, la Paris sau chiar la New York. S-a întâmplat în Melbourne, organizat de oameni care nu aveau drept la cetățenie în propria lor țară.

În acea zi, spre sfârșitul vieții sale, William Cooper s-a ridicat pentru evreii din Europa. A fost una dintre cele mai uluitoare acte de protest. A fost făcut de acest om, care era în ultimii săi ani de viață.

Cine a fost William Cooper?

William Cooper a fost un aborigen, un activist, un sindicalist, un creștin devotat. El a citat din Biblie în toate cuvântările sale, a fost cântăreț în Biserică. El a început prima mișcare de justiție din Australia, *Liga Australiană*

a Aborigenilor. Dar nu a fost un radical comunist. William Cooper era un creștin care credea că cel mai bun lucru care s-a întâmplat cu poporul nativ din Australia a fost aducerea Evangheliei prin lucrările misionare. Aducând argumente biblice, el a demonstrat că toți oamenii sunt egali în fața lui Dumnezeu, fără deosebire de culoare.

Marș împotriva tiraniei

Împreună cu prietenii săi din *Liga Australiană a Aborigenilor*, Cooper a decis să protesteze împotriva lui Hitler. A fost după noaptea masacrului din 9-10 noiembrie 1938. În acea perioadă teribilă de 24 de ore, *cămașile maro* ale lui Adolf Hitler, *Sturmabteilung*, au erupt pe străzile Germaniei, jefuind, incendiind și distrugând magazinele, casele și sinagogilor evreiești. În doar câteva ore, aproape 100 de evrei au fost uciși și aproximativ 30.000 au fost încarcerați în lagărele de concentrare. În întreaga țară, australienii au fost uimiți când au citit veștile acestea în ziarele locale. Dar Cooper s-a ridicat, și-a adunat prietenii și familia indigenă de la *Fitzroy* și *Footscray* și au pornit *Marșul împotriva tiraniei* (cum a fost numit în presa Australiană a timpului). Unul din motivele pentru care au mers pe picioare a fost că nu aveau bani de tren. De fapt, Cooper creștea câțiva nepoți în casa lui și nu aveau nici electricitate sau gaz. El a preferat să cheltuiască banii puțini, pentru care muncea din greu, pe cerneală, hârtie și timbre, susținând *Liga Aborigenilor Australieni*.

Marșul a ajuns la clădirea impunătoare, de piatră, a Parlamentului și au urcat pe scări. Cooper a cerut o întâlnire cu doctorul Drechsler, consulul general al consulatului Reich-ului, pentru a protesta împotriva maltratării naziste a evreilor începută cu câteva săptămâni înainte. Dar când au ajuns la ușa Consulatului German, administrația nazistă nu i-a lăsat să intre.

Yad Vashem din Ierusalim, cel mai mare centru din lume de cercetare al Holocaustului, spune că, într-adevăr, acest protest a fost singurul de acest tip din lume.

Cum s-a întâmplat? Din toate grupurile minoritare din lume, care s-ar fi putut ridica în favoarea evreilor în anii aceia, doar un bărbat aborigen, dintr-unul dintre cele mai mici triburi indigene a făcut acest lucru? Ce l-a condus pe acest om, care și-ar fi putut petrece amurgul vieții pescuind în Murray River, să devină un om care s-a amestecat în chestiuni de stat? Cine i-a dat temeritatea de a vorbi împotriva Reich-ului german? William Cooper a cunoscut nedreptatea și suferința, dar a avut credință în Dumnezeu, care ne iubește pe toți.

William Cooper, ca și Moise, nu a trăit pentru a-și vedea poporul trăind în libertate, în pace și armonie. Dar ambii oameni s-au încrezut în făgăduințele lui Dumnezeu că va veni o zi eternă de dreptate și binecuvântare.

<http://www.theaboriginalwhostooduptohitler.com/>

O lecție de credință

Lenuța Neacșu

mărturie

Povestire din cartea *Trei zile de bunătate*

Am visat întotdeauna să am copii și mai mult, să am și nepoți. Mi se părea că cel mai mare dar și har pe care ți-l poate face Dumnezeu pe pământ este bucuria de a ține în brațe pe copilul copilului tău. Copiii mei erau încă mici de tot, unul de 5 ani, altul de 3 ani și cea mai mică fetiță de o lună de zile, când am început să visez cum îmi va sta mie ca bunică. Voi fi blândă și înțeleaptă sau uitucă și cam zăpăcită? Și încet, încet a prins contur un vis din care era nelipsit un fulăraș... să împletesc cu mâinile mele un fulăraș unuia dintre nepoții mei, să i-l așez dimineața la guriță sau cam așa ceva. Din păcate viața mi-a dat o lecție dură, și am fost nevoită să îngrop acest vis adânc, adânc în pământ!

La o lună de zile după ce am născut al treilea copil, a murit tatăl meu, care își dorise foarte mult s-o cunoască. N-a mai apucat. La câteva zile după ce l-am înmormântat, am aflat că sunt bolnavă de hepatită tip C. Neștiind ce boală este asta, m-am speriat și m-am retras într-o stare depresivă. Erau zile când nu mă puteam ridica din pat din cauza durerii și oboselii. Cei trei copii mă solicitau foarte mult și credeam că n-o să mai apuc să dorm o noapte întreagă din cauza fetei pe care o alăptam. Lipsită de orice ajutor din partea familiei, am căzut răpusă de oboseală fără să mai știu nimic din ce se întâmpla în jurul meu. Am stat multe luni în pat, neputincioasă, fără să-i pot ajuta cu nimic pe copii. Soțul meu a înțeles exact situația, a renunțat la serviciu și atât cât a putut m-a îngrijit zile și nopți. Uneori era nevoie să-mi dea mâncare cu

lingurița, încet-încet, alteori cădea epuizat de plânsul copiilor și al datoriilor de părinte care îl solicitau.

Într-o zi, soțul a plecat după cumpărături și m-a asigurat că se va întoarce repede. Orelle s-au scurs, dar el nu venea, iar cei doi copii mai mari trebuiau luați de la grădiniță. Îmi era atât de ciudă pe mine că sunt neputincioasă și nu-mi pot ajuta copiii! Într-un sfârșit au venit amândoi, singuri, de mână, și primul lucru care l-au spus a fost că le este foame. Nu le puteam da eu. Atunci băiatul a luat doi cârnați din frigider și i-a pus direct în tigaia încinsă. A încercat să-i întoarcă cu mâna și s-a ars. Și-a ascuns mâinile la spate ca să nu-l văd, și mi-a spus că au ieșit flăcări mari de la aragaz. Printre lacrimi, l-am rugat să mai aștepte puțin că va veni tata imediat. M-am întors cu fața la perete și am văzut-o pe cea mică care dormea și care ar fi trebuit schimbată de scutece de mult... În clipa aceea, m-am rugat fierbinte ca Dumnezeu să mă ia la El... copiii mă vor uita, soțul își va găsi pe altcineva, mă vor uita cu toții... Nu era drept pentru copiii aceștia frumoși să aibă o mamă așa de bolnavă... Aveau nevoie de două brațe vânoase pentru hrănit, spălat și mângâiat trei copii... era nevoie de multă putere și eu nu aveam. Eram pregătită să mă ia Dumnezeu la El în clipa aceea, știam unde mă duc, la cine mă duc... nu-mi era frică, așa că după ce am terminat rugăciunea, convinsă că Dumnezeu mi-a ascultat-o, am strâns fetița de 3 luni de zile și mai tare la piept, așteptând sfârșitul!

După un timp... „dezamăgită” că încă mai trăiam, am început să mă revolt: „*deci nu vrea Dumnezeu să mor, deci nu asta e voia Lui... atunci în picioare, gata cu boala, e timpul de trăit!*”. Și m-am ridicat în picioare după 3 luni de zăcut în pat. Copiii erau atât de fericiți că mă vedeau umblând prin bucătărie că au început să bată din palme. Eu încă mă sprijineam de scaune și de dulapuri. Se învârtea toată casa cu mine, picioarele îmi tremurau, dar eu nimic, mergeam înainte! Si puțin câte puțin starea mea s-a îmbunătățit vizibil. A doua zi m-am dus la grădiniță, la băiat, după multe luni de când n-am mai putut s-o fac. A ieșit ultimul din clasă cu ghiozdănelul târât pe jos. Când m-a văzut a început să strige la doamna educatoare: „*Doamnă, doamnă, mama, a venit mama după mine! Vedeți, s-a ridicat din pat... Te simți bine mamă?*”, m-a întrebat el grijuliu. Eram așa de fericită!

Am învățat trecând prin această suferință să nu mai măsoz prezența lui Dumnezeu în viața mea după confortul sau bunăstarea din casă, să nu mai cred că Dumnezeu este cu mine doar dacă rugăciunile îmi sunt împlinite și nici dacă durerea e absentă din trup sau din suflet! Mult mai importantă e pacea din inimă, convingerea că totul se va sfârși cu bine. Dumnezeu nu m-a vindecat brusc, deodată, ci m-a lăsat să depind în fiecare zi de ajutorul Său, să cred că fiecare zi va aduce un strop de putere în trup și un gram de speranță în suflet. Am învățat să cred mai mult în ceea ce nu se vede decât în ceea ce se vede.

Nu trăiam de probă și nici nu muream de probă. Așa că am început să trăiesc fiecare zi cu speranța că ea se va înfige în pământul vieții ca o lopată, lopată care va aduce visul meu mai aproape cu încă o zi... și încă o zi... și încă o zi !

P.S. Și-am mai făcut ceva! Mi-am cumpărat un ghem mare de lână și o pereche de andrele. Și aștept...

Maradona

Din cartea *Păstorul trist*
de Constantin Oprănescu

Maradona juca fotbal la echipa închisorii. Jidanul a văzut un pic de talent în el, fugea bine pe teren, dar nu prea avea echilibru. Profesorul l-a diagnosticat imediat: *demenția!!*.

Era un tip scund de statură, lucru neobișnuit la australieni. Să fi avut 35 de ani. L-am vizitat într-o dimineață. Stăteam afară, pe o bancă, în curtea închisorii, sub pomi, la umbră.

- Să știi, *brother* Con, că sunt creștin și spărgător de bănci. M-am mirat minune mare, (ia te uită dom'le ce pretenție...). M-am gândit la diagnosticul Profesorului și am avut o vagă părere că-mi pierd timpul degeaba. Totuși, îl întreb:

- Cum se împacă una cu alta?
- Păi... la început aveam pistolul, intram în bănci și le jefuiam, acum iau Împărăția Cerului cu năvală.
- Deci, tot periculos ești.
- Este ceva rău cu asta?
- De când ești pe aici, Maradona? evit eu răspunsul.
- De 6 ani, dar una peste alta am 13 ani de pușcărie. Viață grea, *brother* Con. M-am săturat de ea. Aș vrea să mor și să mă duc s-o întâlnesc pe mama. Ea și-a tăiat venele și a ajuns drept în rai, eu nu am așa curaj...

Mai spune ceva, Costică... mai deschide gura, *brother* Con... Ce să-i mai spun acestui om?! Iată ce:

- Joci bine fotbal, te-am văzut cum joci, mi-a plăcut, să știi...
- Maradona, m-au poreclit prietenii, nu pot să fug prea mult, dar o repriză îi mănânc.

Am un gând. Hai să-l pasez pe Maradona altcuiva:

- Maradona, am un prieten care este bun învățător, Jidanul îl cunoaște, poți să-l verifici. Vrei să stai de vorbă cu el? Mai ascultă, mai întrebi, creștii în credință, și eu la fel... Vrei?

- Absolut, *brother* Con. Pe mine nu mă vizitează nimeni decât tu.
- Buun. Atunci ne vedem sâmbătă, la vizita familială. Acum te las și mă rog Domnului Isus să te apere.
- Și pe tine, *brother* Con.

Am ieșit pe poarta închisorii copleșit de suferința acestui om și am revenit împreună cu Luca sâmbătă următoare.

Luca a început serios, s-a rugat Domnului fără să-i pese de spectatori. Erau 200 de prizonieri în curte, și familiile lor. Fiecare își vedea de ale lui.

- La început Dumnezeu a creat cerul și pământul, șoptește Luca cu ochii în ochii lui Maradona. Crezi tu acest adevăr, Maradona?

- Cred, *brother* Luke.
- Isus este răscumpărătorul sufletelor noastre, jertfa perfectă a lui Dumnezeu. Crezi tu acest adevăr?
- Cred.
- Dumnezeu ne-a dat libertate de alegere – viața sau moartea, binele sau răul.
- Cred, *brother* Luke, dar eu aș alege binele și moartea. Dacă aș avea curaj mi-aș tăia și eu venele, ca mama, și m-aș opri drept în paradis.

La cuvântul ăsta Luca s-a uitat la mine nedumerit. Eu am ridicat din umeri neputincios. El a înțelese neputința mea, a pus mâna pe umărul lui Maradona:

- Prietene, Cuvântul Domnului spune: „*Eu am dat viață și tot eu o iau*”. Nu te mai gândi la sinucidere că asta este șoapta diavolului. Sinuciderea este un păcat de moarte.

Mi-a sunat straniu în urechi fraza asta: „*sinuciderea e un păcat de moarte*” ... Cu alte cuvinte moartea cea adevărată vine după sinucidere...

Timp de o jumătate de oră Luca l-a învățat cum a putut mai bine, cu mult tact și blândețe. L-a privit cu blândețe și dragoste și a încheiat:

- Totuși, Dumnezeu se îndură de cine vrea să se îndure și are milă de cine îi place să aibă milă... Oricine are scăpare...

Iar eu ca să schimb atmosfera:

- Maradona, te apucaseși data trecută să-mi spui din aventurile tale, dă-i drumul de unde ai rămas, poate le pun într-o carte.

- Și eu am scris o carte, *brother* Con. Șase ani am muncit la ea, acum o finisez. Se va chema: „*The bleak shall inherit the mirth*” (Cei nenorociți vor moșteni fericirea – tradus în românește). Hai să vă spun cum am ajuns aici.

- Spune, Maradona, suntem numai urechi, îl încurajează Luca. Și Maradona începe:

- Credeți că magistrații și acești oficiali care ne judecă pe noi sunt oameni inteligenți? Pentru că și eu și Luca am înclinat din cap el continuă:

- Să știți că nu este chiar așa, ba se întâmplă că și ei sunt la fel de păcătoși ca orice muritor, sau cel puțin unii dintre ei. Uite cum s-au întâmplat lucrurile; eu eram arestat pentru o spargere la o bancă, dar eram în *bail* și am fost chemat la judecată la Tribunalul din Perth. Eu sunt dușman al băncilor căci sunt doar instituții legale care înșală oamenii nevinovați. Și cum spuneam, așteptam liniștit sentința, când judecătorul spune că se ia o pauză pentru prânz, să revenim peste o oră.

Buun, ce să fac eu într-o oră? Hai să beau o bere. Am luat-o pe *Hay Street*, în jos, m-am oprit la *Cryterion Hotel*, am băut ceva, nu-mi trebuia prea mult ca să mă turtesc. Sunt alcoolic de copil. Cu capul plin de curaj am intrat în prima bancă, am scris pe o hârtie ceva și m-am dus la casierie. Am înaintat biletul casieritei. Ea, citind, s-a îngălbenit. Pe hârtie scrisesem: „*Nu scoate o vorbă, dă-mi \$3000 repede că am un pistol îndreptat spre capul tău*”. Aveam mâna sub haină, țineam degetul, ca o țevă de pistol, îndreptat, spre ea. Mi-a pasat banii imediat, într-un plic. Mai făcusem treaba asta, știam că lucrează. Am întins-o repede. Chiar în fața ușii un autobuz era oprit în stație, gata să plece. L-am luat din zbor și m-am coborât la gară. Am intrat la o tavernă și am mai băut câteva beri. Am ieșit afară și am intrat în prima bancă. Am repetat aceeași figură și am ieșit cu \$3000, noi nouți. Am luat-o la fugă, am dat colțul și m-am împiedecat de o familie de aborigeni tineri care împingeau copilul în cărucior. Mie-mi plac copiii și, galant, am scos \$200 și i-am întins tânărului: „*Bro, doar ce am spart o bancă, am ceva bani, ia și tu banii ăștia*”. El, de colo: „*Poți să mai adaugi încă \$200, bro?*” „*Ia-i pe ăștia și rade-o până nu-ți bag un glonte-n burtă, lacom nenorocit ce ești*”. Am strigat după el, că s-a îndepărtat în grabă: „*Nu aveți nici un pic de respect față de generozitatea mea, că-mi risc viața ca un erou pentru niște nenorociți ca voi... Rușine să vă fie!*”. De supărat ce eram am intrat într-un bar și am băut o bere, două. Am ieșit din bar, m-am suit în autobuz și acolo am băgat de seamă că nu mai aveam niciun ban.

Plicurile mele dispăruseră din buzunar, fie că le pierdusem, fie că mi le furase cineva. Acum eram beat bine. Am coborât din autobuz unde am văzut o bancă. Am intrat ca la mine acasă. Am scris nota și am înmănat-o unei femei la casierie. Era o doamnă în vârstă, cam durdulie. Ea s-a uitat pe hârtie, s-a uitat la mine și a ridicat o palmă mare ca o lopată și m-a plesnit peste față de m-am trezit la pământ. Am luat-o la fugă spre ușă, ea a strigat după mine: „*Guno! nenorocit, dacă te prind te usuc din bătaie!*”. Eu am crezut-o, afurisită femeie, așa că am sărit într-un taxi: „*La tribunal, șofer!*”. Nu am făcut o sută de metri că ne-au blocat câteva mașini pline cu detectivi, au tăbărit pe mine cu armele în mână, am crezut că nu mai apuc să ajung viu la judecată. Eram doar în pauza de masă. Uite cum s-au adăugat la acuzarea mea aceste spargerii involuntare, am ajuns din nou după gratii. Asta este viața mea, Con, Luke, așa am crescut...

Povestea continuă și cine știe când se va sfârși...

L-am lăsat pe Maradona cu speranțele lui și ne-am îndreptat spre oraș.

va urma

SĂ ARD DE SETE

Traian Dorz

Să ard de sete, tot n-aș bea
Din apele stricate
Ce le-ntâlnesc în calea mea
Prin lumea de păcate.

Să mor de foame, tot
n-ating
Mâncăruri otrăvite
Spre care ne-ncetat
mă-mping
Păcate și ispite.

Să mor de frig, nu
mă-ncălzesc
La focuri vinovate
Pe unde slugile pândesc
Iubiri îndurerate.

Să mor în drum, tot n-aș intra
În casa blestemată
Ce ar zdrobi și-ar ruina
Iubirea mea curată.

Să umblu gol, tot n-am să-mbrac
Ce diavolul-mi întinde.
Să zac în șanț, să mor sărac
Pe Domnul nu-L voi vinde.

Mai bine plâng acum un ceas
Cu Domnu-n părtășie
Decât fără Cristos rămas
Să plâng o veșnicie.

Tort de ciocolată vegetarian

(fără produse lactate, ouă)

Premiul 3 câștigat de
Elizabeth Ciortuz la
Concursul de prăjituri
din 5 Mai 2018

INGREDIENTE

Pentru blat:

1 1/2 cană (190 g) făină

1 cană (200 g) zahăr

1/2 cană (42 g) cacao

1 linguriță praf de copt

1/2 linguriță sare

1 cană (240 ml) lapte de soia

2 lingurițe extract de vanilie

1/3 cană (80 ml) ulei de măsline

1 lingură oțet alb (sau oțet de mere)

ou vegetarian (1 lingură de semințe de in - flaxseeds - pisate

și 3 linguri de apă caldă, amestecate și lăsate la înmuiat timp de 10 minute)

Pentru crema de ciocolată:

3 3/4 cană (450 g) zahăr pudră

4 linguri de cacao

3 lingurițe (45 g) margarină

5 linguri de lapte de soia

1 linguriță extract de vanilie

MOD DE PREPARARE PENTRU BLAT

Încălziți cuptorul la 180°C.

Cerneți făina și pudra de cacao într-un bol.

Adăugați zahăr, praf de copt și sare.

Se adaugă laptele de soia, extractul de vanilie, uleiul de măsline și oțetul în bol și se amestecă.

Se adaugă și **oul vegetarian (semințele de in pisate)** și amestecați.

Se amestecă bine ca să nu rămână cocloașe mari, dar nici prea mult (se poate lăsa amestecul cu cocloașe mici).

Compoziția se împarte între două forme de 21 cm tapetate cu hârtie de copt și se lasă la cuptor pentru 30 min. sau la 20 de minute faceți testul cu scobitoarea. Dacă nu aveți două forme faceți coacerea pe rând.

Se lasă să se răcească blaturile complet înainte de a pune crema.

PREPARARE CREMA DE CIOCOLATĂ

Se pun toate ingredientele la un loc și se amestecă cu mixerul electric la început la viteză mică, apoi treptat mărim viteza până când amestecul are o consistență cremoasă.

Dacă amestecul este prea subțire, adăugați câte puțin zahăr pudră, dar dacă este prea gros, adăugați câte puțin lapte de soia ca să obțineți o cremă destul de groasă, dar să aibă consistența unei creme moi, îndeajuns ca să poată fi întinsă pe tort.

Asamblați tortul punând o parte din cremă între cele două blaturi, apoi îmbrăcați-l cu restul de cremă și decorați după gust cu fructe, ciocolată rasă, etc.

Succes și poftă bună!

I CAN ONLY IMAGINE!

I CAN ONLY IMAGINE - Un film de excepție pe care-l recomandăm tuturor cititorilor noștri

Acest film redă viața unui om în căutarea adevărului. Filmul este bazat pe cântecul *I Can Only Imagine*. Este o melodie care aduce speranță în mijlocul celor mai provocatoare momente ale vieții. Uimitor, piesa a fost scrisă în câteva minute de către cântărețul Bart Millard, de la formația *MercyMe*.

Acest film descrie viața omului care este în căutarea libertății, păcii, iertării, în căutarea dragostei. Toate acestea, eroul le-a găsit atunci când l-a cunoscut pe Domnul Isus Cristos.

Puteți comanda DVD-ul, în schimbul unei donații la: [Harvest Ministries](#)

Studiază în Australia!

- înscriere la facultate sau master
- aplicații pentru viză de student
- asistență GRATUITĂ de la A la Z

Ștefan

T: 0434 542 030

E: info@hello-aussie.com.au

No one in the world sells more real estate than **RE/MAX!**
Thinking of selling, buying or investing in real estate?
Give MARGARET a call for an obligation free, expert market assessment,

ALL SUBURBS!

Re/Max Property First
Office: 119-121 Hawthorn Road
Caulfield North

Mob. 0413 246 294
Email mulici@remax.com.au

Revista Speranța din Australia a contribuit la tipărirea unei cărți scrisă de fratele Simi Reșe. Această carte descrie cum Simi a emigrat în Australia, ca o amintire pentru copii și nepoți.

Dacă doriți să cumpărați această carte, costul este \$15.00. Fondurile vor fi folosite de Revista Speranța pentru diverse acțiuni misionare.

Cei interesați pot contacta:
AdrianBuzgau@gmail.com

EMIGRANȚI ÎN AUSTRALIA

Simi Reșe

Travel counsellors →

With us... it's personal

Whatever your reasons for travelling, I can arrange it from start to finish.

Please contact me for all your Leisure and Business Travel needs. I am available to meet you at a convenient time - even outside of normal business hours.

I look forward to hearing from you.

Mihaela

Mihaela Gale

Ph. 0449 544 987

Email: mihaela.gale@travelcounsellors.com.au

[@travelcounsellors.com.au](mailto:mihaela.gale@travelcounsellors.com.au)

Speaking both Romanian and English, I have many years' experience in the Travel Industry.

AUSTRALIAN SCHOOL OF MINISTRY

Cursuri acreditate de echipare pentru slujire

Aceste cursuri te vor ajuta să fii un ambasador al Împărăției lui Dumnezeu.

Avantajele școlii sunt următoarele:

- echipare pentru influența în societate
- teologie și practică (baza Biblică și activare în slujire)
- școala este acreditată de guvernul australian
- online (cursuri disponibile 100% online, oriunde în lume)
- foarte accesibilă (\$4,800, plățile pot fi făcute și săptămânal)
- studii flexibile (doi ani, *part-time* sau un an *full-time*)

Viziunea noastră este să echipăm o generație nouă de slujitori cu influență în societate

ÎNSCRIEREA SE FACE ONLINE: www.asom.org.au

TIPĂREȘTE PRIN REVISTA SPERANȚA

Oferim servicii de tipărire prin Revista Speranța la prețuri rezonabile. Tipărește-ți orice materiale de reclamă, flyers, newsletters etc., pentru organizația unde lucrezi, prin Revista Speranța.

Se va face o estimare a costului și în același preț se include trimiterea prin poștă la orice adresă din Australia.

Pentru mai multe detalii, email: AdrianBuzgau@gmail.com

Doublesstudio Videography

Contact: Cristian Ștefănuț
Doublesstudio@iprimus.com.au
Mobile: 0404 112631

We are a corporate and editorial film maker and videographer with extensive international experience, specializing in weddings, family events, sports, news and live transmission.

Doublesstudio Videography believes that everybody deserves the chance to have their wedding or any important event professionally recorded to cherish the memories. That's why we can accommodate any budget.

Welcome to Vass Porumb Photo Studio

VASSPHOTOGRAPHY

If you are looking for a professional photographer in Melbourne, we are here to help you. Whether you are looking for a wedding photographer who can help you to have the best day ever, or family portrait, baby, baptism or any event photography, we have the skill and expertise to ensure you will love the results.

Contact:
Mobil 0407 250 846
Email: info@vassphotography.com
Website www.vassphotography.com

ACCOUNTING,
TAXATION &
ADVISORY SERVICES

Email: office@cgdpartners.com.au

For exceptional business results, talk to our friendly tax specialists today. We'll help you discover better tax strategies and provide timely business support.

Our real value is in the tailored advice, planning, consulting and research we offer. Take advantage of our strong technical skills and up-to-the-minute knowledge of tax solutions and tax strategies for your business.

TRAIAN SECARĂ - MINISTER OF RELIGION

Ziua căsătoriei este o zi importantă în viața ta. Fă din această zi o zi de neuitat. Eu pot să-ți fiu de ajutor. Am fost ordinar ca *Minister of religion* și officiez căsătorii civile și religioase în Australia de peste 20 de ani.

Telefon: 0407-708-887
Email: tsecara@hotmail.com

A Romanian favourite that's nourishing and easy to prepare.

Other products in our range include: Cornulețe, Mititel, Honey Slice, Sarmale and Aqua Carpatica.

Available at select continental deli's. Ask your local deli to stock us or contact us for more information.
romaniantradition.sa@gmail.com

Cafe Transylvania

*Original recipes,
Fresh and delicious*

We make birthday cakes. Everything served in the premises is home made. We make reservations for birthdays or any occasion. Our program is:
Tue to Thu: 9am - 5.30pm
Fri and Sat: 9am - 9pm
Sunday: 9am - 6pm
DELIVERY! (Condition apply)

Shop 4 Spring Square, Hallam,
VIC 3803,
Phone number:
03 9796 5227, 04 3216 2907
kate@cafetransylvania.com

Bart Millard

Pot doar să-mi imaginez

Pot doar să-mi imaginez cum va fi
Când voi merge alături de Tine.
Pot doar să-mi imaginez ce vor vedea ochii
mei
Când Îți voi vedea fața.
Pot doar să-mi imaginez...
Pot doar să-mi imaginez...

Ce va simți inima mea când
voi fi înconjurat de gloria Ta?
Voi dansa pentru Tine, Isuse,
Sau uimit de prezența Ta
voi cădea în genunchi...?
Voi cânta Aleluia...?
Voi mai putea să vorbesc...?
Pot doar să-mi imaginez...
Pot doar să-mi imaginez...

Pot doar să-mi imaginez venirea acelei zile
Când mă voi contopi cu Fiul.
Pot doar să-mi imaginez că Te voi lăuda
Pentru veșnicie.
Pot doar să-mi imaginez,
Pot doar să-mi imaginez...

Ce va simți inima mea când
voi fi înconjurat de gloria Ta?
Voi dansa pentru Tine Isuse,
Sau uimit de prezența Ta
voi cădea în genunchi...
Voi cădea...

I Can Only Imagine

Mercy Me

I can only imagine what it will be like
When I walk, by your side
I can only imagine what my eyes will see
When you face is before me
I can only imagine
I can only imagine

Surrounded by Your glory
What will my heart feel
Will I dance for you Jesus
Or in awe of You be still
Will I stand in your presence
Or to my knees will I fall
Will I sing hallelujah
Will I be able to speak at all
I can only imagine
I can only imagine

I can only imagine when that day comes
When I find myself standing in the Son
I can only imagine when all I would do is forever
Forever worship You
I can only imagine
I can only imagine

Surrounded by Your glory
What will my heart feel
Will I dance for You, Jesus
Or in awe of you be still
Will I stand in your presence
Or to my knees will I fall
Will I...